Fortællinger fra Burkina Faso

Her har du ti fortællinger fra Burkina Faso – både korte, lange, sjove og drabelige.

Fortællingerne er lånt fra Thyge Christensens bog ”Sådan har jeg selv hørt det”. Dilemma-eventyret er fra hans bog ”Ånden i baobabtræet”. I Thyge Christensens bøger kan du læse mange flere fabler og eventyr fra hans rejser i Burkina Faso.

Korte fabler

Hvorfor skraber hønen i jorden?

Der var engang en mand, der havde en hund og en høne. Han var glad for sine dyr. Hunden holdt jo vagt ved hans hus, når han sov, og hønen gav ham et æg hver eneste dag. En dag besluttede han at glæde dem med noget nyt og lækkert foder. Han kom ris, honning og smør i en kalabas-skal og hældte mælk over.

Da hunden og hønen fik øje på de gode sager, begyndte de straks at æde. Det vii sige, hønen kunne kun pikke nogle riskorn, der flød oven på mælken. Men hunden havde jo sin lange snude og sin store tunge, så få øjeblikke efter skulle man tro, at den kalabas var blevet vasket op.

Så kom hønen til at kigge på hundens snude. ”Hov!” sagde hønen. ”Hvad er det for noget? Er det ikke smør og honning, du har dér?” ”Jo, det er det,” svarede hunden grinende. ”Det bedste lå på bunden, du. Sådan er det tit. Det bedste finder man næsten altid under overfladen.”

Siden den dag har hønen altid skrabet i jorden, før den æder.

Hvordan æslet købte landevejen

Der var engang et æsel, der var træt af at gå. Det besluttede at tage en taxi næste gang, det skulle til byen. På bilens bagsæde gik det hurtigt og nemt, og da de var nået frem, hvor æslet skulle af, bad det chaufføren holde.

Æslet steg ud på vejen og gik hen til forruden, hvor det rakte sin pengepose ind til chaufføren. Så kunne han tage, hvad turen kostede, og aflevere posen med resten af pengene igen. Men i stedet satte chaufføren bilen i fuld fart og kørte med alle pengene.

Æslet stod tilbage i en sky af støv og forstod ingenting. Da skyen var blæst væk, åbnede det øjnene, men da var bilen for længst væk. Så sagde æslet til sig selv: ”Kan det virkelig passe? Kan det være så dyrt at køre i taxi? Nå, nej, hvor er jeg dum! Jeg har naturligvis også betalt for vejen. Nu er det min landevej.”

Derfor går æslet altid midt på vejen. Når der kommer en bil, ser æslet roligt på chaufføren uden at flytte sig, fordi det venter pa, at han høfligt beder om tilladelse til at køre videre.

Løven og katten

I begyndelsen vidste løven ikke noget om jagt. Derfor sultede den og havde et ynkeligt liv. En dag bad den katten om hjælp, for katten vidste alt om jagt og levede godt. Katten ville gerne hjælpe løven, så den kunne spise sig mæt hver dag. Den lærte den alle jagtens finesser: Hvordan man skal liste sig ind på byttet, hvornår man skal springe osv. osv.

Endelig var løven klar til at prøve selv. Den var fuld af selvtillid, for den mente, den havde lært alt om jagt. Derfor besluttede den at fange katten.

Katten sad oppe i et træ på en lav gren. Løven nærmede sig lydløst med vinden imod sig. Den nærmede sig byttet, præcist som katten havde lært den. Så sprang den! Men i det samme øjeblik, sprang katten op på næste gren, og løven faldt ynkeligt til jorden.

”Hov, det der har du aldrig lært mig!” sagde løven fortrydeligt. ”Nej, så havde du jo taget mig,” svarede katten. ”Man skal ikke lære alt fra sig. Man beholder alting en enkelt ting for sig selv.”

Det er derfor, løven ikke klatrer i træer.

Fabler om haren

Haren, hyænen og baobabtræet

Det var sidst på tørtiden. Haren var langt hjemmefra i sin søgen efter føde, men varmen var ved at tage modet fra den. Så nåede den frem til et baobabtræ og lod sig glide ned ved foden af den store stamme, mens den mumlede: ”Hvor er dette baobabtræs skygge dog forfriskende.”

”Ja, vel er min skygge forfriskende,” svarede baobabtræet, ”men det er ikke noget i sammenligning med mine abebrød.” ”Det ved jeg godt,” svarede haren, ”selv om jeg kun har smagt de rester, aberne smider ned.”

I det samme lod baobabtræet et abebrød falde ned lige foran haren. Han brød skallen og nød frugtkødet. ”Hvor er det dog lækkert!” sukkede han.

”Ja, hvis du sætter pris på mine abebrød, Så skulle du bare vide, hvad jeg har i min stamme. Det er mere værd end alverdens abebrød.” ”Kunne det tænkes, at du vil lade mig kigge ind et øjeblik?” spurgte haren.” ”Jo, fordi du har været så venlig at rose min skygge og mit abebrød, så far du lov.”

Baobaben åbnede sig, og haren så, at dets hule stamme var fyldt med de smukkeste smykker og kostelige klæder. ”Når du nu har set mine rigdomme, Så far du lov til at tage det, du kan bære,” sagde baobabtræet.

Haren tog favnen fuld. Da den kom udenfor, og baobabtræet begyndte at lukke sig igen, takkede den for dets gavmildhed. Nu skyndte haren sig hjem uden at tænke på varmen.

Inde ved siden af harefamilien boede hyænefamilien. Fru Hyæne var en sløset husmor, der også denne aften lod ilden gå ud.

Næste morgen matte hun ind til fru Hare for at få et par gløder. Harefamilien sad og så på deres nyerhvervede rigdom. Uden et ord vendte fru Hyæne om og løb ind og ruskede i sin sovende mand: ”Din dovenlars, var jeg dog bare hr. Hares kone!” ”Er du blevet tosset, kone?” knurrede hyænen. ”Mens du sover, får hun stakkevis af smykker og dyre klæder af sin mand. Jeg har lige set det med mine egne øjne.”

Uden at spise morgenmad skyndte hyænen sig ind til naboen. ”God morgen, nabo,” sagde haren venligt. ”Hvordan har du det, og hvordan går det med din familie?” ”Vi har det godt, men nok om det. Sig mig straks, hvor du har fundet al den rigdom.”

”Siden du spørger så venligt, vii jeg fortælle dig det,” sagde haren. ”Jeg fandt det i en hul baobab.” ”Før mig straks til det træ og uden svinkeærinder!”

Mens de vandrede i morgensolen, forklarede haren, at han havde fået gaverne, fordi han høfligt havde rost baobabens skygge og frugter. ”Du skal bare gøre ligesom mig.”

Da de nåede frem til baobabtræet, lod haren sig glide ned ved træets fod og sagde: ”Hvor er dette baobabtræs skygge dog forfriskende.” Og hyænen gjorde det samme. ”Ja, såmænd,” sagde træet, ”men det er ikke noget i sammenligning med mine abebrød.”

”Vil du mon være så venlig at lade os smage dine frugter?” spurgte haren høfligt, og i næste øjeblik faldt to abebrød ned foran de to dyr. De brød skallen og nød frugtkødet. ”Hvor er det dog lækkert!” sagde haren. ”Ja, det er det,” tilføjede hyænen.

”Jamen, hvis I sætter pris på mine abebrød, så skulle I bare vide, at det jeg har i min stamme, er mere værd end alverdens abebrød.” ”Vil du lade os se, hvad du gemmer inde i stammen?” spurgte de to dyr i kor, og baobaben begyndte at åbne sig.

Hyænen masede sig ind foran haren og begyndte at samle smykker og dyre kjoler. Da haren endnu engang havde samlet favnen fuld, takkede den baobaben mange gange, og gik hjem.

Inde i stammen smed hyænen nogle af kjolerne for at få flere smykker. Så smed den smykker af sølv for at få flere af guld. Og snart græd den, fordi den ikke kunne bære det hele. Til sidst løb den udenfor og råbte til træet: ”Baobab, luk dig og læg dig på min ryg.” Baobabtræet rev sine rødder op af jorden og lagde sig på hyænens ryg. Med møje og besvær lykkedes det hyænen at slæbe sig hjemad. Da den nåede frem, råbte den til sin kone: "Mig skal du aldrig mere kalde en dovenlars."

Så sagde den til træet: "Baobab, slå rod her foran min hytte." Men træet flyttede sig ikke. "Kan du så komme ned," råbte hyænen segnefærdig. "Nej," svarede baobaben, "du bliver nødt til at bære mig tilbage, hvor jeg stod."

Hyænen græd og kommanderede, men til sidst indså den, at den måtte begynde den tunge vandring tilbage. Den slæbte sig af sted i middagsheden. Træet havde nu tynget så længe, at dens bagben var blevet kortere end forbenene. Med sine sidste kræfter lykkedes det hyænen at sætte baobaben, hvor den havde stået.

Siden den dag har ingen baobab åbnet sig, hverken for dyr eller mennesker. Og hyænen fik aldrig sin lige ryg igen.

Haren, drengen og krokodillen

Der var engang en dreng, der fandt en krokodille tæt ved en skov. Han var overrasket over at finde den så langt fra det vand, hvor den hører til.

”Jeg har søgt føde herinde i skoven,” klagede krokodillen sig til drengen. ”Jeg har hverken fået vådt eller tørt i tre dage, så nu har jeg ikke kræfter til at slæbe mig tilbage til floden. Kan du ikke bære mig?”

Drengen fik ondt af dyret og bar det på sit hoved ned til flodbredden. ”Du må ikke sætte mig ned i sandet,” sagde krokodillen. ”Kan du ikke bære mig helt ud i vandet?”

Da drengen stod i vand til brystet, gled krokodillen ned i floden. Med en hurtig bevægelse greb den drengen med sine kæber. ”Nu æder jeg dig,” sagde den. ”Hvordan kan du gøre det!” svarede drengen. ”Jeg har jo lige reddet dig.” ”Jamen, det ville alle da gøre. Tænk på, at jeg intet har spist i tre dage. Hvem ville så lade et måltid forsvinde for næsen af sig?”

I det samme kom haren forbi. ”Dér skal du ikke bade,” råbte den til drengen. ”Jeg bader ikke,” svarede drengen. ”Det er krokodillen, der holder mig fast.”

”Hvordan fik den fat i dig, hvis du ikke bader?” spurgte haren. ”Jeg fandt den inde ved skoven, hvor den var ved at dø af sult og tørst. Så bar jeg den herned på mit hoved for at redde dens liv.” ”Du lyver, knægt!” råbte haren tilbage. ”Du kan da ikke bære den tunge krokodille.”

”Jo, det er rigtigt nok,” råbte krokodillen. ”Han bar mig inde fra skoven.” ”Det tror jeg ikke på, hvis jeg ikke ser det med mine egne øjne,” svarede haren. Krokodillen var stødt over, at haren ikke troede på dens ord, så den slap drengen og bad ham tage sig op på hovedet igen. ”Dér ser du,” råbte drengen og krokodillen som med én mund.

”Ja, det er godt med jer,” råbte haren, ”men han kan ikke bære dig helt ind til skoven.” ”Det skal du få at se,” sagde drengen, og så bar han krokodillen tilbage til skovkanten.

Da krokodillen igen lå langt fra sin flod, sagde haren til drengen: ”Nu skal jeg følge dig hjem til din landsby. Jeg vil fortælle din far om en lækker krokodille-ret, jeg har en opskrift på.”

De vilde dyrs fællesmark

En gang besluttede alle de vilde dyr, at de ville lave en fælles mark. Efter den første regn tilsåede de marken med hirsefrø, og sammen holdt de den fri for ukrudt. Da hirsen var moden, høstede de kolberne og lagde dem i et forrådskammer. Det blev fyldt helt op, før de lukkede det omhyggeligt.

Derefter blev der kaldt til møde, så de kunne beslutte, hvad de skulle gøre med hirsen. De traf i enighed den beslutning at gå hver til sit og lade hirsen ligge i forrådskammeret indtil næste regntids begyndelse. Så skulle de mødes og igen begynde markarbejdet. Altså skiltes de. Snart efter gik haren tilbage. Den tog al hirsen og erstattede den med hyænelorte. Til sidst lagde den nogle hirsekolber ovenpå, lukkede igen forrådskammeret og gik sin vej.

Da regnen kom igen, mødtes alle dyrene på marken. Kun haren var der ikke. Elefanten spurgte, om alle var kommet, og nogen sagde, at haren manglede. Elefanten gav så besked om, at haren

skulle hentes. Hyænen lovede at sørge for det og gav sig til at hyle. Haren hørte det og kom løbende.

"Jeg har været langt, langt væk for at finde noget græs at æde," sagde haren. "Det er derfor, jeg kommer sidst." Da haren havde sagt det, tænkte de alle, at den måtte være både træt og sulten, og derfor besluttede de at tage lidt hirse for at lave den et måltid mad, før de gik over til at fordele hirsen.

Man tog kolberne ud, og haren spiste sig mæt. Så sagde elefanten, at det nu var tid til at fordele hirsen. Haren åbnede forrådskammeret og begyndte at tage noget ud, men det var jo bare hyænelorte. Anden gang gik det ligesådan. Så stak haren hovedet ind i forrådskammeret og råbte højt: "Kom og se! Vores hirse er blevet til hyænelorte."

Dyrene masede sig frem og så, at det passede: "Jamen, så er det hyænen, der har ædt det hele og fyldt kammeret op med sine lorte." Men hyænen sagde: "Nej, det er ikke mig, der har stjålet den hirse. Lad os gå ned til søen, hvor krokodillerne hører til. Dér kan vi finde ud af, hvem der er tyven."

"Lad os gøre det!" svarede alle dyrene. "Men hvordan?" "Jo, ser I, man skal fremsige nogle hellige ord, mens man springer over vandet. Hvis tyven siger dem, vil han falde i og blive ædt af krokodillerne."

Elefanten stod forrest og sagde som den første: "Hvis jeg er tyven ved søens rand, så lad mig falde i det hellige vand." Så sprang den og landede på den modsatte bred. Derefter var det løvens tur: "Hvis jeg er tyven ved søens rand, så lad mig falde i det hellige vand." Også løven landede på den modsatte bred.

De andre dyr fremsagde ordene en efter en og kom sikkert over søen. Til allersidst var det harens tur: "Hvis jeg er tyven ved søens rand, så lad mig f-falde i det hellige vand." Haren sprang og faldt i vandet. Den skyndte sig op igen og sagde: "Det er fordi, jeg har for meget tøj på."

Så tog den tøjet af og prøvede igen. Også anden gang faldt haren i vandet, og så greb krokodillernes leder den. Den lagde haren op i sin kano og bad sine to kanoførere, den døve og den blinde, om at padle haren hjem til sit hus under vandet.

Krokodillen ville ikke slå haren ihjel, men smide den i fængsel, og harens straf blev, at den skulle holde vagt ved krokodillens æg og tilberede dens måltider.

Haren begyndte på arbejdet, men hver gang den lavede mad til krokodillen, brugte den et af dens æg i saucen. Krokodillen var meget tilfreds med de velsmagende måltider. Den anede ikke, at maden var lavet på dens egne æg.

Så en dag besluttede krokodillen at løslade haren: "Nu har du udstået din straf, og jeg vii bede mine kanoførere padle dig tilbage. Men før du får lov til at tage herfra, skal du vise mig alle mine æg."

Der var på det tidspunkt kun et eneste æg tilbage. Men haren var så snu, at den tog det ene æg og viste det frem. Derefter lagde den det tilbage, men tog det samme æg en gang til og lod på den måde som om den præsenterede alle æggene et efter et. Den kom tilbage med ægget, indtil antallet passede med de æg, der havde været den første dag. "Du har været en god vagt," sagde krokodillen tilfreds. "Der er lige præcist de æg, der skal være."

Så kaldte den på den døve og den blinde og bad dem padle haren tilbage til bredden. De hjalp haren op i kanoen og lagde ud med fuld fart. Da de var væk, gik krokodillen ind for at se til sine æg. Den fandt kun ét æg og råbte højt efter sine to kanoførere.

Den blinde hørte råbet og sagde til de to andre: "Der er nogen, der råber bagude." "Det er krokodillen," sagde haren. "Den råber, at I skal skynde jer hen til bredden og sætte mig af."

Så satte de farten op. Krokodillen råbte endnu højere, og haren gentog sin forklaring: "I skal skynde jer endnu mere." De nåede snart bredden, og haren sprang i land.

De andre dyr stod og ventede på haren. De greb den og bandt den til et baobabtræ. så gik de ud efter træ, så de kunne brænde den.

Hyænen var ikke blevet for at vente sammen med de andre dyr. Mens de var ude efter brænde, kom den forbi og så haren stå bundet til baobaben. Da hyænen nærmede sig, pustede haren sig op, så den så tyk og fed ud. "Lillebror hare, hvad har du da ædt, siden du er blevet så velnæret?" Haren svarede smilende: "Ser du, man har anbragt mig ved det her træ for at fodre mig med kød og mælk og smør hver eneste dag."

"Kære lillebror, vii du ikke hjælpe mig, så det samme held kan tilsmile mig?" "Jo, siden vi er brødre, så vil jeg overlade dig pladsen her i 2-3 dage. Men så vii jeg også have den tilbage."

Hyænen sagde, at det var en aftale og løsnede haren. Så bandt haren hyænen til træet så solidt, som lavede han en kurv til kolanødder. Bagefter bad haren hyænen undersøge, om rebene var helt stramme. "For de giver dig kun mad, hvis du er godt bundet." Hyænen trak i rebene: "Jeg er rigtigt godt bundet."

Så sagde haren: "Ja, du vidste vel ikke, at jeg stod bundet her for at blive straffet for tyveriet af den hirse, jeg tog." Nu løb haren ind i skoven for at gemme sig. Imens kom de andre dyr tilbage med nogle store knipper brænde, som de lagde rundt om hyænen, før de stak ild til det.

Haren reddede sig i kraft af sin snedighed, mens hyænen døde i harens sted på grund af sin grådighed.

Dilemmaeventyr

Fire mænd i Abidjan

Der var engang fire mænd, som elskede den samme kvinde. Men inden det var besluttet, hvem af dem, der skulle have hende, måtte de alle fire rejse til Abidjan[1], og kvinden blev tilbage i landsbyen.

[1]**Abidjan** er den største by i Burkina Fasos naboland Elfenbenskysten. Mange burkinere rejser til Abidjan for at finde arbejde.

Med disse fire mænd var det sådan, at den første af dem havde en hørelse, der var så fin, at han kunne høre fra Abidjan til Tintabora. Den anden havde et syn, der var så stærkt, at han kunne se fra Abidjan og hertil, hvor vi sidder nu. Den tredje var hurtigere end vinden. Afstanden fra Abidjan til Tintabora kunne han tilbagelægge på mindre end et sekund. Og den fjerde af dem havde den evne, at han kunne vække de døde.

En dag sad de og talte sammen i Abidjan. De havde lige spist aftengrøden og nød teen, da ham, som hørte så godt, pludselig sagde: ”Jeg synes, jeg hører folk græde derhjemme, og jeg hører navnet på den kvinde, vi elsker.”

Så rejste ham, der havde det gode syn sig, og så mod Tintabora: ”Åh, nej,” sagde han, ”jeg ser dem på begravelsespladsen, og hun ligger allerede ved siden af graven.”

Så kan det nok være, at den mand, der var hurtigere end vinden, fik travlt. På mindre end et sekund var han tilbage i Abidjan med den indhyllede kvinde i sine arme. Det var nemlig sådan, at hvis den døde kvinde først var kommet i graven, så slog den fjerdes magiske evner ikke til.

Nu bad den fjerde dem blot vente et øjeblik, mens han tilberedte en medicin, og derefter kaldte han hende tilbage til livet.

Nu sad denne kvinde altså alene i Abidjan sammen med de fire mænd, og det var klart, at hun straks matte gifte sig med en af dem. Men hvem skulle hun vælge?

Flere burkinske fortællinger

Kalabassen og kauriskallen

I en landsby boede en mand, som var meget misundelig. Alt det, der lykkedes for hans nabo, ærgrede ham. Engang kom naboens søn hjem fra en rejse og forærede sin far et kalabasfrø. ”Dette frø,” sagde den unge mand, ”vil give hundredvis af kalabasser[2] – så store, at man kunne lave trommer af dem.”

[2]**Kalabas** er frugten fra en klatreplante, som kan den bruges til blandt andet skåle, flasker og musikinstrumenter.

Faren plantede frøet i god jord. Så kiggede han sig om efter en gammel hullet skal eller noget andet, som kunne beskytte planten mod gederne, mens den endnu var lille. Han fik øje på en gryde uden bund inde hos sin nabo. Han bad ham om lov til at låne den, og det kunne naboen ikke så godt nægte ham.

Inden længe stak planten oven ud af den bundløse gryde. Den groede hurtigt og fik efterhånden mange kalabasser. De var ikke helt modne endnu, da naboen en dag stod og kiggede på dem og nede ved jorden fik øje på sin gamle gryde. Af ren og skær misundelse fandt han på at kræve sin gryde tilbage.

Nu var det jo sådan, at man ikke kunne fa fat i gryden uden at rive kalabasplanten op. Kalabassens ejer bad ham vente. Han tilbød ham endog en god betaling for den ubrugelige gryde – uden resultat.

Til sidst henvendte landsbyens gamle sig til grydens ejer, men han var ubøjelig. Altså blev kalabasplantens ejer tvunget til at trække planten op med rode for at tage den gamle, bundløse gryde af. Alle kalabasserne gik tabt.

Længe efter, da alle i landsbyen syntes at have glemt alt om den kalabasplante, kom den misundelige mand på besøg hos sin nabo sammen med sin lille søn. Han sad netop og talte sine kauri-skaller[3]. Den lille tog en af kaurierne i munden og kom til at sluge den.

[3]En **kauri** er en lille muslingeskal, der i gamle dage blev brugt som møntfod i dele af Vestafrika.

Kauriens ejermand forlangte at fa den tilbage. Faren bad ham vente en dags tid, Så kaurien kunne komme ud på naturlig vis. Men naboen holdt fast ved sit krav. Faren tilbød ham en anden kauri, men han forlangte straks at få den tilbage, som drengen havde slugt.

Drengens far henvendte sig til de gamle, men ingen af dem ville tale hans sag. Derfor var han tvunget til at skære sin søns mave op for at aflevere kaurien.

Kyllingen, der krævede sin ret

Der var engang en kylling, der kun var otte dage gammel, da den blev forældreløs. Hanen og hønen døde nemlig af sult, fordi kongen havde nægtet at aflevere den sæk majs, han havde lånt af dem. ”Nu opsøger jeg kongen og kræver min majs,” tænkte kyllingen, og næste morgen drog den af sted.

Den var endnu ikke kommet uden for gårdspladsen, da den var ved at snuble over et stykke tørt træ. ”Åh, undskyld, træstykke,” sagde kyllingen høfligt. ”Hvorhen så tidligt?” spurgte træstykket. ”Jeg er på vej til kongen for at kræve min ret,” svarede kyllingen. ”Så lad os følges,” sagde træstykket. Det ville kyllingen gerne, så den smed træstykket op i sin taske.

Længere fremme af vejen mødte kyllingen en kat. ”Du er mig et dejligt, lille stykke kød,” sagde katten. ”Nej, jeg er Ikke til dig, for jeg er på vej til kongen for at kræve min ret,” svarede kyllingen. ”Lad os følges,” sagde katten, og kyllingen smed den op ved siden af træstykket.

Snart efter mødte den en hyæne. ”Hvorhen så lille?” spurgte hyænen. ”Jeg er på vej til kongen for at kræve min ret.” ”Så lad os følges.” Og kyllingen smed hyænen op i tasken.

Den næste, kyllingen mødte, var løven. ”Hvor langt skal du, lille kylling?” spurgte løven. ”Jeg er på vej til kongen for at kræve min ret.” ”Lad os følges.” Og også løven kom op i tasken.

Så mødte kyllingen elefanten. Og elefanten spurgte og fik samme svar og kom op i tasken ligesom de andre.

Endelig mødte den lille kylling en kriger. ”Hvor skal du hen, lille kylling med den store taske?” ”Til kongen for at kræve min ret.” ”Lad os følges.” Og kyllingen smed krigeren op i sin taske.

Da kyllingen nåede frem, forstod kongen, at den var kommet for at afkræve ham den sæk majs, han havde lånt af hanen og hønen. Derfor sagde han til sine folk, at de skulle koge en stor gryde vand. Det skulle hans datter smide ned over kyllingen for at skolde den ihjel.

Da prinsessen kom med det kogende vand i et stort fad på hovedet, hviskede kyllingen ned i sin taske: ”Træstykke, din tid er kommet.” Og træstykket lagde sig, så den unge pige snublede og selv blev skoldet ihjel.

Derefter blev kyllingen lukket inde i hønsegården. Alle var sikre på, at de store høns ville hakke den fremmede kylling ihjel. ”Kat, din tid er kommet,” sagde kyllingen ned i sin taske, og katten dræbte hønsene en efter en.

Så lukkede man kyllingen inde i gedefolden, så de kunne dræbe den med deres skarpe klove. ”Hyæne, din tid er kommet,” sagde kyllingen ned i tasken, og hyænen bed gederne ihjel en efter en.

Så lukkede man kyllingen ind i kvægets indelukke, så de kunne trampe den ihjel. ”Løve, din tid er kommet,” sagde kyllingen ned i tasken, og løven dræbte kvæget.

Til sidst blev kyllingen lukket ind til dromedarerne, for de ville bestemt både bide og trampe den ihjel. Men kyllingen åbnede sin taske: ”Elefant, din tid er kommet.” Og elefanten fangede dromedarerne med sin snabel og trampede dem flade.

Nu besluttede kongen at gå ind på kyllingens krav. Den fik en sæk majs og begyndte at gå hjemad, men da den var vel ude af landsbyen, ledte kongen sin hær i forfølgelsen af kyllingen for at dræbe den og tage majsen tilbage. ”Kriger din tid er kommet,” sagde kyllingen ned i tasken, og krigeren slog først kongen og siden alle soldaterne ihjel.

Derefter gik krigeren tilbage til landsbyen, hvor han blev udnævnt til ny konge. Kyllingen fortsatte tilbageturen. Da den var kommet hjem, delte den majsen med sine brødre og fortalte dem, hvad den havde oplevet.

Drengens svar

Der var engang en dreng, der havde en ko. Han bad flere gange landsbylederen om at låne en af hans tyre.

Efter nogle år sendte lederen bud efter drengen og spurgte ham, hvordan det gik med tyren. ”Det er gået, som det skulle,” svarede drengen. Min ko har kælvet tre gange.”

”De tre dyr tilhører mig,” sagde lederen, ”for de stammer fra min tyr.” Drengen turde ikke lade være med at drive dem hen til lederens hjord.

Et par dage senere gik drengen forbi lederens hus med et tungt knippe brænde på hovedet.

”Hvad skal du med så tungt et knippe brænde?” spurgte lederen. ”Min far har lige født et drengebarn. Jeg blev sendt efter brænde, så den lille kan fa et varmt bad,” svarede drengen.

”Har din far født et drengebarn? Siden hvornår kan en mand føde børn?” spurgte lederen. ”Siden den dag, da en tyr har kunnet få kalve,” svarede drengen.

Det svar var lederen så tilfreds med, at han sagde til drengen, at han kunne hente sine tre kalve og desuden beholde tyren som sin ejendom.